

нѣмаше нито ранени нито пъкъ стрѣлба даже. Когато се заобиколили самото здание на двореца бѣхх дадени 3 залпа съ ялови (халости) патрони на въздухи за да се съобщи въ артилер. полкъ да бжде готовъ. Други части него день въ града, освѣнъ конвоя нѣмаше, защото конния полкъ бѣше заминалъ за изучване аванпостната служба за Самоковъ. Слѣдъ залповетѣ първо офицеритѣ, а послѣ и солдатитѣ взеха да викатъ „да живѣе България“ и „долу.“ Излѣзе отъ параднитѣ врата на двореца единъ цивиленъ, който попита „що искате“? като се обръщаше къмъ групата отъ три лица: Азъ, Капитанъ Димитриевъ, Кап. Паковъ и нѣколко (около 7—10 души юнкери). „Искаме да излѣзе Н. В-ство,“ отговорихме; минаха се 15—20 минути и никой не излязаше. Повториха се виканията и същото лице излѣзе и каза: „Н. В-во ще излѣзе слѣдъ два часа,“ „по скоро да излѣзе говорихме.“ „Слѣдъ единъ часъ ще излѣзе,“ каза същото лице, „сега да излѣзе“ повториха гласоветѣ. Не се мина много врѣме и Н. В. излѣзе, съпровожданъ отъ брата си Н. В-во—Франца Юсифа. Нег. В-во бѣше облѣченъ въ военно палто, бѣла сукнена съ червенъ гайтанъ (каишъ) фурашка, дълги чизми, а задъ него въ два-три раскрача слѣдваше братъ му, облѣченъ въ сюртюкъ на I конни полкъ, при високи чизми, фурашка; оржие у Н. В-во не съглѣдахъ отпърво. „В. Височество,“ обърнахъ се азъ, имате ли револверъ? „Немамъ, получихъ отговоръ, нѣ имамъ сабя подъ палтото си.“ В. В-ство, каза Кап. Димитриевъ, нашето отечество се намира въ едно твърдѣ опасно положение и то ще загине, ако Вий В. В-во останете на Българския прѣстолъ! „Азъ да бѣхъ знаялъ, че макаръ единъ сълдатинъ има въ войската, който намира моето отказвание отъ Българския прѣстолъ за необходимо, азъ би се отказалъ самъ“ каза Н. В-во. Майоръ Гру-